

ТЪЖАТА НА СТАРИЯ ЗАТВОРНИКЪ.

(Разказъ отъ Пиеръ Лоти).

Тази малка трогателна историйка ми разправи моятъ приятелъ — матрозътъ Ивъ, съ когото служехме на единъ корабъ. — Той току-що се бѣ върналъ отъ прѣносния корабъ, който се готвѣше да отплува за нова Каледония. Тамъ бѣ откаралъ нѣколко затворника. Измежду тѣхъ имало единъ старъ седемдесетгодишенъ затворникъ. Той носѣлъ съ себе си малка клѣтка съ пѣстричко врабченце, което пазѣлъ като читѣ си.

Бѣдниятъ, окжсанъ, слабъ старецъ билъ окованъ ведно съ единъ младежъ, който още отъ пръвъ погледъ не харесалъ никакъ на Ива. Младежътъ постоянно се присмивалъ на своя другаръ и на неговото врабче.

Ивъ се смилилъ надъ бѣдния старецъ и врабченцето му и го заприказалъ.

Отъ разговора Ивъ разбралъ, че има работа съ далеченъ скитникъ, задържанъ пети и шести пѣтъ за бездѣлие и кражба.

— Но какъ да не крада, — говорилъ старецътъ, като безнадежно разтварялъ ржцѣ и тѣжно гледалъ Ива: — когато веднажъ си почналъ, когато не можешъ вече да захванешъ никаква работа и когато хората не искатъ съ нищо да ти помогнатъ? Азъ по-бихъ искалъ да не крадя. Само да ми дадатъ-що-годѣ работа. О! азъ бихъ почналъ да работя, тѣ биха видѣли, какъ азъ мога още да работя! Но никой ме не иска: врѣдомъ, гдѣто подирехъ работа, най-грубо ме изгонваха, защото съмъ билъ затворникъ. А трѣбва да се яде. Послѣдниятъ пѣтъ ме осждиха, за гдѣто бѣхъ открадналъ торба картофи, каруцарски камшикъ и една тиква. И помислете сами, мигъръ не можаха да ме оставятъ спокойно да умра въ Франция,

вмѣсто да ме влачатъ тѣй далече. Моитѣ дни и безъ туй сж вече пречетени!

И напълно зарадванъ, че се намѣрилъ човѣкъ съ състрадание да го слуша, старецътъ съ гордостъ показалъ послѣ на Ива своето най-скъпо съкровище, единичката драгоцѣнность, що му оставала на тоя свѣтъ, — малката клѣтка съ врабченцето.

То било малко, опитомено врабченце, което отлично познавало гласа на господаря си. Явно било, че стариятъ затворникъ и малката птичка били близки приятели.

— Ахъ, да бѣше видѣлъ, — казваше ми Ивъ, — какъ се оживи лицето на скитника, какъ радостно заблѣскаха мрачните му до то-